

Arrest

nr. 136 741 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde Terugkeerrichtlijn, dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn hoe dan ook niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat deze richtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat de omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de richtlijn beroepen.

Waar zij aanvoert dat zij recht heeft op de volledige periode van 30 dagen “waarbinnen de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is”, dient er te worden vastgesteld dat een periode van 30 dagen tussen de datum van de bestreden beslissing en de datum van deze beschikking, sowieso verstreken is, zodat de verzoekende partij niet aantoon, welk belang zij heeft bij deze kritiek.

Ook haar betoog inzake artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich steunt op haar asielrelaas en het feit dat zij een Koptisch christen in Egypte is. In het arrest van de Raad van 25 september 2014 met nummer 130 208, waarin haar de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt uitgebreid ingegaan op de situatie van de Koptische christenen in Egypte, maar wordt het volgende gesteld: "Verzoeker toont geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en de Immigration and Refugee Board of Canada en de persartikelen met betrekking tot de situatie van de Koptische christenen in Egypte liggen in lijn met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en bevestigen de informatie hierin vevat. De meeste van deze rapporten en persartikelen dateren overigens allen uit de verslagperiode van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. De recentere artikelen tonen niet aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd." In het kader van haar huidig verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit verschillende bronnen, maar uit voornoemd arrest van de Raad blijkt dat deze reeds in zijn beoordeling werden betrokken bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt nog dat de toetsing aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met de toetsing aan artikel 3 van het EVRM. Ten slotte dient te worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins heeft gesteld dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerminst kan worden uitgesloten. Hij erkent dat de situatie van Koptische Christenen actueel zorgwekkend is, maar niet in die mate dat het loutere feit Kopt te zijn, aanleiding kan geven tot een status. Ook in het arrest van de RVV werd hier uitgebreid op ingegaan. Zoals reeds gesteld worden de bronnen die de verzoekende partij gebruikt in het kader van de schending van artikel 3 EVRM, reeds in de beoordeling betrokken door de Raad bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het beroep lijkt onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 24 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waar zij niet alleen vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 16 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 20 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP verwijst naar de vraag tot horen en stelt dat de asielaanvraag van haar familieleden nog steeds hangende is. Uit recente informatie blijkt duidelijk dat koptische christenen dagelijks aan vervolging worden blootgesteld in Egypte. In de asielaanvraag van haar familieleden werd dezelfde informatie gebruikt. Deze eigen informatie druist in tegen de informatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gebruikt. Er is een schending van artikel 3 EVRM, daarom heeft VzP nog een belang.”

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 24 oktober 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar dat zij ter terechtzitting volhardt in haar asielmotieven zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt alsook verwijst naar dezelfde algemene informatie die zij naar voor bracht in haar asielaanvraag. Zodoende plaatst zij geen opmerkingen omtrent de beschikking van 20 oktober 2014, nu deze beschikking reeds uitspraak deed over de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en ingaat op de naar voor gebrachte informatie die eveneens naar voren werd gebracht in de asielprocedure. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Haar betoog ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de beschikking van 20 oktober.

2.5. Het beroep is derhalve onontvankelijk wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET